der herved ikke diskrimineres mellem statens egne borgere og andre medlemsstaters borgere.

Heraf følger, at når en national lovgivning under visse omstændigheder gør optagelsen i en social sikringsordning, eller en bestemt gren af sikringsordningen, betinget af, at den pågældende tidligere har været tilsluttet den nationale sociale sikringsordning, forpligter forordning nr. 1408/71 ikke medlemsstaterne til at sidestille forsikringsperioder, som er tilbagelagt i en anden medlemsstat, med sådanne, som tidligere er tilbagelagt inden for statens eget område.

I sag 110/79

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af National Insurance Commissioner, London, er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

UNA COONAN

og

INSURANCE OFFICER

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467) og af visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366), især artiklerne 18 og 46,

afsiger

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af præsidenten H. Kutscher, dommerne J. Mertens de Wilmars og Mackenzie Stuart,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder samt parternes argumentation i skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Una Coonan, sagsøger i hovedsagen, der er irsk statsborger, blev 60 år den 30. april 1971. Den 17. marts 1973 bosatte hun sig i Storbritannien. Hun kom fra Irland, hvor hun regelmæssigt fra 1963 til 1972 havde indbetalt bidrag i henhold til ordningen i de irske Social Welfare Acts. Da hun bosatte sig i Storbritannien, havde hun endnu ikke opnået den pensionsgivende alder i Storbritannien (60 år). I Storbritannien blev hun optaget i den almindelige, tvungne sikringsordning som arbejdstager og betalte fra 1973 til 1975 fuldt bidrag, når som helst hendes indtægter oversteg den bidragspligtige grænse.

2. Den 14. november 1975 ansøgte hun om kontantydelser i anledning af sygdom, men hendes ansøgning blev afslået, først af Insurance Officer og dernæst af det lokale ankenævn. Ifølge den forelæggende ret blev ansøgningen afslået, fordi ansøgeren, der er over 60 år, ikke opfyldte de betingelser, der gælder for tildeling af ydelser i anledning af sygdom til en kvinde i hendes alder, dvs., at hun på grund af egen forsikring skulle være berettiget til en alderspension i gruppe A, hvis hun lod sig pensionere og indsendte den fornødne ansøgning (Section 14, stk. 2, i Social Security Act 1975). For at kunne opnå en sådan pension, skulle hun have opfyldt de betingelser, som der henvises til i Section 28, stk. 1, i Social Security Act 1975, og som er nærmere angivet i bilag 3, afsnit 1, § 5 i samme lov, dvs. at have indbetalt bidrag, eller i mangel heraf være blevet godskrevet bidrag, igennem et vist åremål. Det lokale ankenævn fastslog, at selv om ansøgeren havde betalt sådanne bidrag i Storbritannien eller var blevet godskrevet bidrag i den periode, hun havde været bosat dér, dvs. fra 1973 til 1975, kunne indbetalingen af disse bidrag ikke tages i betragtning, idet hendes optagelse i den almindelige, tvungne *sygesikringsordning* i sig selv var i strid med loven.

3. Sagsøgeren indbragte denne afgørelse for National Insurance Commissioner, som i afgørelse af 10. juli 1979 udtalte, at selv om det var ubestridt, at ansøgeren havde været lovligt forsikret mod *arbejdsulykker*, gav dette af de førnævnte grunde hende ikke ret til kontantydelser i anledning af sygdom. National Insurance Commissioner skønnede imidlertid, at sagen rejste spørgsmål

om fortolkningen af fællesskabsretten og anmodede derfor Domstolen om en præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»1. Er en arbejdstager, der er statsborger i én medlemsstat (Den irske Republik), hvor hun endnu ikke har nået pensionsalderen, og hvor hun har betalt bidrag til sikring af ydelser i anledning af sygdom m. v., berettiget til, når hun tager beskætigelse som lønmodtager i en anden medlemsstat, nemlig Det forenede Kongerige, hvor hun er over pensionsalderen, dér at betale samme fulde forsikringsbidrag til sikring af ydelser i anledning af sygdom m. v. som en af sidstnævnte medlemsstats statsborgere, der har bopæl i staten, og som tog beskæftigelse og betalte fulde forsikringsbidrag inden den pensionsgivende alder og herefter fortsatte med at betale sådanne bidrag, enten i medfør af

a) stk. 2 i artikel 7 i forordning (EØF) nr. 1612/68, eller

b) artikel 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71, eller

c) andre EØF-bestemmelser?

2. Er en arbejdstager, der er optaget i den almindelige, tvungne forsikringsordning i en medlemsstat (her Det forenede Kongerige), og som betaler fulde forsikringsbidrag til den kompetente institution i denne medlemsstat, nemlig Department of Health and Social Security, London, og som på tidspunktet for begæringen om vedkommende ydelser — i anledning af sygdom — er optaget som forsikret under denne institution, forsikret under denne institution i den i artikel 1, litra o), i), i forordning (EØF) nr. 1408/71 omhandlede betydning, i medfør af

a) forordningens artikel 18, eller

b) forordningens artikel 46,

uanset de nævnte bidrag er betalt og optagelsen sket ved en fejltagelse?

3. Skal en arbejdstager, der kun er forsikret mod arbejdsulykker under en medlemsstats kompetente institution, nemlig Department of Health and Social Security, London, betragtes som forsikret under denne institution i den førnævnte artikel 1, litra o), i), omhandlede betydning, i medfør af

a) nævnte artikel 18, eller

b) nævnte artikel 46?

4. Finder den nævnte artikel 18 anvendelse på erhvervelse, opretholdelse eller generhvervelse af retten til ydelser i anledning af sygdom i en medlemsstat — Det forenede Kongerige — hvor beregningen af ydelsen i anledning af sygdom afhænger af beregningen af en teoretisk alderspension?

5. Finder den nævnte artikel 46, stk. 2, anvendelse i tilfælde, hvor beregningen efter stk. 1 i artikel 46 giver resultatet 0?

6. Kan de nævnte artikler 18 og 46 finde anvendelse i forening, hvor et krav på ydelser i anledning af sygdom i en medlemsstat beror på beregningen af en teoretisk alderspension?

7. Såfremt spørgsmålene 4 og 6 begge besvares bekræftende, er ansøgeren da berettiget til det gunstigste af de to resultater?«

4. De fællesskabsretlige bestemmelser, som der henvises til i disse spørgsmål, kan kort sammenfattes således:

a) Artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1612/68 bestemmer, at en arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, på de øvrige medlemsstaters område nyder »samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere«.

b) Artikel 3 i forordning nr. 1408/71 fastsætter, at personer, der er bosat på en medlemsstats område, og som er omfattet af forordningen, har de samme pligter og rettigheder »i henhold til en medlemsstats lovgivning« som denne medlemsstats egne statsborgere.

c) Artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 fastsætter, at »den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser (syge- og moderskabsforsikring) er betinget af, at der er tilbagelagt forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder, skal i fornødent omfang medregne forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning«.

d) Artikel 46 i samme forordning indeholder regler om fastsættelse af ydelserne ved alderdom og dødsfald. Artiklens stk. 1 omhandler det tilfælde, hvor arbejdstageren opfylder de foreskrevne betingelser for erhvervelse af ret til ydelser, uden at bestemmelserne i artikel 45 om medregning af forsikrings- eller bopælsperioder behøver at bringes i anvendelse, mens stk. 2 omhandler det tilfælde, hvor det er nødvendigt at anvende bestemmelserne i artikel 45.

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens justitskontor den 16. juli 1979.

Sagsøgeren i hovedsagen afgik ved døden den 8. september 1979. Ved skrivelse af 10. oktober 1979 har National Insurance Commissioner meddelt, at han fortsat finder det nødvendigt, at Domstolen træffer afgørelse vedrørende de forelagte spørgsmål.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af sagsøgte i hovedsagen, repræsenteret af G. S. Kerrigan, Senior Legal Assistant, Solicitor's Office, Department of Health and Social Security, og af Kommissionen for de europæiske Fællesskaber, repræsenteret af J. Forman, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved kendelse af 21. november 1979 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95 besluttet at henvise sagen til Domstolens tredje afdeling.

II — Indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

A — Indlæg fra sagsøgte i hovedsagen (Insurance Officer)

Insurance Officer anfører indledningsvis, at han for National Insurance Commissioner principalt har gjort gældende, at den kompetente institution i henhold til artikel 1, litra o), i forordning nr. 1408/71, ikke er institutionen i Det forenede Kongerige, eftersom hovedsagens sagsøger ikke er forsikret under lovgivningen i Storbritannien, og subsidiært, at forordning nr. 1408/71 ikke indeholder nogen bestemmelse, som kan støtte hendes anbringende om, at hun opfylder den nationale lovgivnings betingelser for at få tildelt kontantydelser i anledning af sygdom.

Insurance Officer anfører endvidere, at sagen vedrører pligten til at være forsikret og den ret, der er modstykket til at kunne indbetale de bidrag, som giver ret til ydelser. Da afgørelsen af disse spørgsmål efter national lovgivning er forbeholdt »Secretary of State«, tager Insurance Officer udtrykkeligt forbehold vedrørende spørgsmålene 1, 2 og 3, idet disse spørgsmål efter hans mening ikke er relevante for de spørgsmål, som den nationale ret skal afgøre.

Det første spørgsmål er hovedsagelig, om fællesskabsretten medfører, at en arbejdstager, som har indbetalt bidrag i henhold til lovgivningen i en medlemsstat, men som ikke (eller ikke længere) kan forsikres i en anden medlemsstat på grund af dennes lovgivning, ikke desto mindre fra det tidspunkt, da hun arbejdede dér, i denne skal betragtes som forsikringstager ved bedømmelsen af, om hun opfylder de betingelser, som denne lovgivning stiller, for at der kan indbetales bidrag under en forsikringsordning.

Ifølge Insurance Officer må dette spørgsmål besvares benægtende. Insurance Officer anfører for det første, at et sådant krav ikke kan støttes på artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1612/68. Bestemmelsen omhandler ikke sociale sikringsydelser, idet disse ydelser ikke udgør »sociale ... fordele«, som omhandlet i den nævnte artikel 7.

Den fællesskabsbestemmelse, som skal anvendes på det første spørgsmål — som vedrører social sikring — er snarere artikel 3 i forordning nr. 1408/71, som for social sikring fastslår det i EØF-traktatens artikel 7 indeholdte grundprincip om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Det må således undersøges, om artikel 3 forpligter en medlemsstat til at behandle en arbejdstager, som har været forsikret i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, som om vedkommende havde været forsikret under dens egen lovgivning.

Artikel 3 bør, som hele forordning nr. 1408/71, fortolkes i sammenhæng med og inden for grænserne af traktatens artikel 51. Sidstnævnte bestemmelse

foreskriver sammenlægning af alle perioder, der i de forskellige nationale lovgivninger tages i betragtning med henblik på at indrømme og opretholde retten til ydelser og på beregning af disse, men omhandler ikke medlemskab af en forsikring eller retten til at indbetale bidrag, hvilke spørgsmål udelukkende henhører under national ret. Dette spørgsmål omhandles netop af artikel 13 i forordning nr. 1408/71, hvis stk. 2 fastsætter, at en arbejdstager er omfattet af lovgivningen i den stat, hvor han er beskæftiget, hvorfor spørgsmålet, om en person er forsikret eller kan forsikres i henhold til lovgivningen i en medlemsstat, skal afgøres i henhold til denne stats lovgivning.

Endvidere anfører Insurance Officer, at der ikke er noget territorialitetsprincip, der — bortset fra tilfælde, hvor fællesskabsretten indeholder modstående bestemmelse — forpligter medlemsstaterne til at behandle forhold i en anden medlemsstat, som om de var indtruffet på statens eget territorium (dom af 28. 6. 1978, sag 1/78, Kenny, Sml. 1978, s. 1489 og dom af 9. 7. 1975, sag 20/75, *d'Amico*, Sml. 1975, s. 891). Når lovgivningen i en medlemsstat, som betingelse for retten til efter den pensionsgivende alder at blive optaget i en forsikringsordning og indbetale bidrag dertil, kræver, at den pågældende har været forsikret i henhold til den nationale ordning inden den pensionsgivende alder, kan denne betingelse ikke anses for opfyldt, ved at den pågældende har været forsikret i en anden medlemsstat og i henhold til dennes lovgivning. Heri ligger ingen forskelsbehandling, eftersom disse nationale lovbestemmelser også gælder for Det forenede Kongeriges statsborgere. Domstolen bør følgelig besvare det første spørgsmål med, at artikel 3 i forordning nr. 1408/71 ikke giver en arbejdstager, som er over den pensionsgivende alder, ret til at indbetale bidrag i en medlemsstat, når betingelserne i denne medlemsstats lovgivning ikke er opfyldt.

Vedrørende det andet spørgsmål anfører Insurance Officer, at dette vedrører national ret, og at Domstolen ikke inden for rammerne af EØF-traktatens artikel 177 er beføjet til at fortolke en medlemsstats nationale lovgivning eller udtale sig om dens anvendelse i forbindelse med fællesskabsret.

Vedrørende det tredje spørgsmål gør Insurance Officer gældende, at artikel 1, litra o), i), i forordning nr. 1408/71 bestemmer, at udtrykket »den kompetente institution« betyder den institution, som den pågældende er tilsluttet på tidspunktet for indgivelse af begæring om ydelser. For så vidt angår forordningens artikler 18 og 46, betyder »den kompetente institution« nødvendigvis den institution, hvor den pågældende er forsikret for de af artiklerne omfattede ydelser, hvilket vil sige henholdsvis den i artikel 18 omhandlede forsikring i anledning af sygdom og moderskab og den i artikel 46 omhandlede forsikring ved alderdom og dødsfald. Insurance Officer henviser ligeledes til den af generaladvokat Warner hævdede opfattelse i hans forslag til afgørelse i sag 103/75, *Aulich*, Sml. 1976, s. 709, hvor han udtalte, at »hvor bestemmelserne i disse kapitler anvender begrebet 'ydelse' henvises der til de ydelser, som skal tildeles, når den i kapitlet omhandlede særlige forsikringsbegivenhed indtræder«. Endvidere anfører Insurance Officer, at principperne, der ligger til grund for forordning nr. 1408/71, indebærer, at hvor det

drejer sig om kortvarige ydelser på grundlag af indbetalte bidrag, er en person kun omfattet af lovgivningen i en medlemsstat vedrørende en given ydelse, såfremt den pågældende har indbetalt bidrag i denne stat til sikring af den pågældende ydelse. Det tredje spørgsmål bør derfor besvares benægtende.

Vedrørende det fjerde, femte, sjette og syvende spørgsmål anfører Insurance Officer, at artikel 18 (sygdom og moderskab) i forordning nr. 1408/71 ikke finder anvendelse, når retten til ydelser i anledning af sygdom i en medlemsstat ikke er betinget af, at der er betalt bidrag til sikring af disse ydelser, men i stedet beror på, at der består en ret til alderspension. I denne situation er det artiklerne 45 og 46 (alderspension), der finder anvendelse, også ved ydelser i anledning af sygdom.

Artikel 46 og i særdeleshed dennes stk. 2, der er den eneste bestemmelse, som kan komme i betragtning i den foreliggende sag, omhandler kun fastsættelsen af det ydelsesbeløb, som hver medlemsstat skal betale. Retten til ydelsen er omhandlet i artikel 45. I det tilfælde, der ligger til grund for den her foreliggende sag, kan denne bestemmelse ikke påberåbes, idet der er tale om en person, som ikke har været omfattet af lovgivningen i to eller flere medlemsstater og derfor ikke er omfattet af lovgivningen i to eller flere medlemsstater og derfor ikke er omfattet af kapitel 3 i forordning nr. 1408/71.

Ifølge Insurance Officer bør Domstolen derfor besvare det forelagte fjerde og sjette spørgsmål benægtende, og det femte bekræftende, hvorved det syvende spørgsmål ikke behøver besvares.

B — Kommissionens indlæg

Ifølge Kommissionen samordner forordning nr. 1408/71 alene medlemsstaternes forskellige sociale sikringsordninger, men harmoniserer dem ikke, hvorfor de nationale ordninger forbliver anvendelige i de enkelte medlemsstater, dog under hensyntagen til sådanne fællesskabsretlige principper som ligebehandling (artikel 7 i EØF-traktaten og artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/71), pligten til at sammenlægge perioder og til at tillade »eksport« af ydelser (artikel 51 i EØF-traktaten og de pågældende bestemmelser i forordning nr. 1408/71).

Det første spørgsmål, der må tages stilling til, er, om sagsøger i hovedsagen (Coonan) skal betragtes som arbejdstager i den i fællesskabsreglerne om social sikring forudsatte betydning. Når henses til artikel 13 i forordning nr. 1408/71, skal der ved anvendelsen af forordning nr. 1408/71 i princippet anvendes den definition af arbejdstagerbegrebet, som er indeholdt i forordningens artikel 1, litra a), ii), sammenholdt med forordningens bilag V, Punkt I, stk. 1, som ændret ved artikel 3, stk. 2, litra a), i Rådets forordning nr. 1517/79 af 16. juli 1979 (EFT L 185, 1979, s. 1). Da der imidlertid i medfør af artikel 6, stk. 1, litra b), i Social Security Act 1975 ikke krævedes arbejdstagerbidrag til gruppe 1 (primary class 1 contribution) af en person i en situation svarende til sagsøgerens, kan denne ikke have været tvungent forsikret under sygeforsikringen, i særdeleshed ikke for kontantydelser. Det må imidlertid antages, at sagsøgeren kunne og skulle indbetale bidrag i henhold til arbejdsulykkesforsikringen i medfør af National Insurance (Industrial

Injuries) Act af 1965, og at hun var forsikret (Social Security Act af 1975, section 2, stk. 1, litra a), og section 50, stk. 1), vedrørende disse ydelser. Derfor er det et spørgsmål, om sagsøgeren ikke for den pågældende periode må betragtes som »arbejdstager« i den i artikel 1, litra a), i), i forordning nr. 1408/71 angivne betydning, for så vidt angår ydelser i anledning af arbejdsulykker, og om ikke dette medfører, at hun må tillægges samme stilling ved anvendelsen af forordningens bestemmelser om ydelser i anledning af sygdom. Spørgsmålet er altså, om begrebet »arbejdstager« skal bedømmes særskilt ved hver enkelt kategori af ydelser, eller om det må antages, at enhver, der er »arbejdstager« i forhold til én kategori af ydelser, automatisk også er det i forhold til de øvrige kategorier.

Efter Kommissionens opfattelse er det ikke nødvendigt at tage stilling til dette spørgsmål, idet forordning nr. 1408/71 ikke forpligter en medlemsstat til at forsikre statsborgere i andre medlemsstater i tilfælde, hvor statens egne borgere ikke er forsikringsberettigede ifølge deres egen nationale lovgivning. Hverken artikel 3 i forordning nr. 1408/71, artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1612/68 eller andre fællesskabsretlige bestemmelser kan ændre dette forhold, idet ingen af disse bestemmelser stifter rettigheder i medfør af den nationale lovgivning, når sådanne rettigheder ikke i forvejen eksisterer for den pågældende medlemsstats statsborgere (jf. dom af 12. 7. 1979 i sag 266/78, *Brunori,* endnu utrykt). Den omstændighed, at der er begået en fejl ved anvendelsen af den nationale ret — hvilket tilsyneladende er tilfældet i denne sag, eftersom sagsøgeren fik tilladelse til at indbetale bidrag til »National Insurance Scheme« — er uden betydning for anvendelsen af fællesskabsretten.

Angående artikel 18 i forordning nr. 1408/71 anfører Kommissionen, at udtrykket »ydelser«, som omhandlet i artiklens stk. 1 kun kan omfatte ydelser i anledning af sygdom eller moderskab, eftersom den pågældende artikel kun omhandler disse ydelser.

Kommissionen anfører endvidere, at den i sagen omhandlede britiske lovgivning for sådanne personer som sagsøgeren i hovedsagen ikke betinger retten til ydelser i anledning af sygdom af tilbagelægning af forsikrings-, bopæls- eller beskæftigelsesperioder; den pågældende lovgivning betinger retten til ydelser i anledning af sygdom af, at der foreligger ret til en gruppe A-alderspension i henhold til artikel 28 i Social Security Act af 1975. Det følger heraf, at artikel 18 ikke kan finde anvendelse ved afgørelsen af hovedsagen.

Angående artikel 45, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 om sammenlægning af perioder, der skal medregnes vedrørende alderspension, anfører Kommissionen, at det fremgår af stk. 17 i Punkt I i bilag V til forordning nr. 1408/71, som ændret ved artikel 3, stk. 2, litra h), i førnævnte forordning nr. 1517/79 sammenholdt med afsnit 1, § 5, i bilag 3 til Social Security Act af 1975, at Storbritannien medregner forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i andre medlemsstater, ved

erhvervelse af ret til pension i henhold til Storbritanniens lovgivning. De bidrag, som sagsøgeren i hovedsagen har indbetalt i Irland, kan derfor medregnes af de kompetente britiske myndigheder. Da det imidlertid fremgår, at sagsøgeren ikke skal betale bidrag i Storbritannien, opstår spørgsmålet, hvad en sådan irsk forsikring skal sammenlægges med. I medfør af artikel 1, litra r), i forordning nr. 1408/71, afgøres dette spørgsmål for Storbritanniens vedkommende af »Secretary of State for Social Services«. Hvis denne beslutter, at det ikke er muligt at være tilknyttet Det forenede Kongeriges alderdomsforsikring i foreliggende tilfælde, er medregningen af perioder tilbagelagt i udlandet, selv om den principielt anerkendes og kan stifte rettigheder i en medlemsstat i medfør af artikel 46, stk. 2, virkningsløs. Resultatet af en sammenlægning og en forholdsmæssig beregning vil altid blive nul, for så vidt angår de eventuelle ydelser i Det forenede Kongerige. Det er derfor ikke muligt at sammenholde reglerne i artikel 45, stk. 1, og artikel 46, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 for derved at udlede en forpligtelse for en medlemsstat til at yde pension til en person, når den pågældende ikke engang har været forsikret under denne medlemsstats sociale sikringsordning.

Kommissionen finder, at spørgsmålet fra Insurance Commissioner må besvares under ét og således:

»Hverken forordning nr. 1612/68, forordning nr. 1408/71 eller andre fællesskabsretlige bestemmelser kan skabe en ret for andre medlemsstaters statsborgere til at blive forsikret eller til at indbetale bidrag i henhold til den sociale sikringsordning i en medlemsstat, hvis egne statsborgere ikke har en sådan ret.«

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 24. januar 1980 blev der afgivet mundtligt indlæg af sagsøgte i hovedsagen ved G. S. Kerrigan, Senior Legal Assistant, Department of Health and Social Security, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved sin befuldmægtigede J. Forman.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. februar 1980.

Præmisser

1 Ved kendelse af 10. juli 1979, indgået til Domstolen den 16. juli 1979, har National Insurance Commissioner i medfør EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen en række spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 7 i Rådets forordning nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467) og af visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anven-

delse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).

2 Spørgsmålene er rejst under en retssag mellem en irsk statsborger og en social sikringsinstitution i Det forenede Kongerige og går ud på, hvorvidt — og i givet fald under hvilke betingelser — en statsborger i en medlemsstat her Irland — som efter at have været beskæftiget i denne medlemsstat rejste til Det forenede Kongerige og arbejdede dér inden at have nået den pensionsgivende alder (pensionable age) i sit hjemland, men efter at have passeret den pensionsgivende alder (pensionable age) i Det forenede Kongerige, i denne sidstnævnte medlemsstat har ret til de kontantydelser i anledning af sygdom, som gælder for arbejdstagere ifølge den dér gældende lovgivning om social sikring.

3 Den gældende lovgivning i Det forenede Kongerige hjemler ikke den pågældende en sådan ret. Hvis en arbejdstager fortsat har beskæftigelse som sådan efter den pensionsgivende alder, er den pågældende ifølge denne lovgivning efter dette tidspunkt kun berettiget til kontantydelser i anledning af sygdom, såfremt arbejdstageren ved beskæftigelsens ophør havde ret til en bestemt pension i henhold til den nationale lovgivning.

Da retten til nævnte alderspension kun kan opstå efter deltagelse i den nationale sikringsordning i tidsrummet forud for pensioneringen, følger heraf nødvendigvis, at en person — hvad enten denne er statsborger i Det forenede Kongerige eller er udlænding — som inden den pensionsgivende alder ikke har tilbagelagt perioder, der kræves i denne medlemsstat for oppebærelse af pension, eller som ikke har tilbagelagt et tilstrækkeligt antal af disse perioder, ikke opfylder denne betingelse. Hvis den pågældende fortsætter med at arbejde i Det forenede Kongerige, kan vedkommende derfor i tilfælde af sygdom ikke gøre krav på de kontantydelser i anledning af sygdom, som lovgivningen hjemler for arbejdstagere.

4 Situationen ville kun være anderledes, såfremt et forsikringsforhold i en anden medlemsstat inden den pensionsgivende alder i Det forenede Kongerige blev ligestillet med et i Det forenede Kongerige bestående forsikringsforhold. Stridspunktet mellem sagens parter går i det væsentlige ud på, hvorvidt fællesskabsretten — navnlig forordning nr. 1612/68 eller forordning

nr. 1408/71 — pålægger en sådan ligestilling. Med henblik på at løse dette problem har Domstolen fået forelagt forskellige spørgsmål til præjudiciel afgørelse.

5 Det første spørgsmål, »om en arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat (Den irske Republik), hvor hun endnu ikke har nået pensionsalderen (pensionable age) og hvor hun har betalt bidrag til sikring af ydelser i anledning af sygdom m.v., er berettiget til, når hun tager beskæftigelse som lønmodtager i en anden medlemsstat, nemlig Det forenede Kongerige, hvor hun er over pensionsalderen, dér at betale samme fulde forsikringsbidrag til sikring af ydelser i anledning af sygdom m.v. som en af sidstnævnte medlemsstats statsborgere, der har bopæl i staten og som tog beskæftigelse og betalte fulde forsikringsbidrag inden den pensionsgivende alder og herefter fortsætte med at betale sådanne bidrag, enten i medfør af

a) stk. 2 i artikel 7 i forordning (EØF) nr. 1612/68, eller

b) artikel 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71, eller

c) andre EØF-bestemmelser?«

6 Indledningsvis bemærkes, at forordning nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 først og fremmest har til formål at sikre, at hver medlemsstat behandler arbejdstagerne fra de andre medlemsstater således, at de ikke diskrimineres i forhold til nationale arbejdstagere, idet forordningen kræver en systematisk anvendelse af reglen om national behandling med hensyn til ansættelses- og arbejdsvilkår. Forordningen har ikke til formål at stifte rettigheder på grundlag af forsikringsperioder, som er tilbagelagt i en anden medlemsstat, hvis sådanne rettigheder ikke opstår for statens egne borgere Forordning nr. 1612/68 finder således ikke anvendelse i en sag som den foreliggende.

7 For så vidt angår forordning nr. 1408/71, går det første spørgsmål i det væsentlige ud på, om forordningen giver en arbejdstager — i den for sagsø-

geren i hovedsagen givne situation — ret til at blive optaget i den sociale sikringsordning i den medlemsstat, hvor vedkommende for første gang har været beskæftiget, når vedkommende ikke har en sådan ret alene på grundlag af nationale bestemmelser.

8 Hverken artikel 18 eller artikel 46 i forordning nr. 1408/71 giver svar på dette spørgsmål. Disse bestemmelser indeholder regler om sammenlægningen af de perioder, som skal medregnes, samt virkningerne heraf — den første omhandler ydelser i anledning af sygdom og den anden ydelser i forbindelse med alderdom og dødsfald — i tilfælde, hvor en person som arbejdstager allerede er eller har været tilknyttet den nationale sociale sikringsordning, og samtidig i en anden medlemsstat har tilbagelagt perioder, som skal medregnes. Bestemmelser omhandler ikke det primære spørgsmål, under hvilke betingelser en medlemsstats borger kan eller skal optages i den sociale sikringsordning i en anden medlemsstat, hvor vedkommende er beskæftiget som arbejdstager.

9 Dette primære spørgsmål er omfattet af artikel 1, litra a), og artikel 3 i forordning nr. 1408/71.

10 Ifølge artikel 1, litra a), betyder udtrykket arbejdstager »enhver person:

i) der er forsikret i henhold til en tvungen forsikring eller en frivillig fortsat forsikring mod en eller flere risici, der svarer til de sikringsgrene, som indgår i en social sikringsordning for arbejdstagere, med forbehold af de i bilag V anførte begrænsninger;

ii) der inden for rammerne af en social sikringsordning for samtlige indbyggere eller for hele den erhvervsmæssigt beskæftigede del af befolkningen er tvungent forsikret mod en eller flere risici, der svarer til de sikringsgrene, på hvilke denne forordning finder anvendelse:

— når det efter vedkommende sikringsordnings administrations- eller finansieringsmetode er muligt at identificere den pågældende som arbejdstager, eller

— i mangel af sådanne kriterier, når den pågældende er forsikret i henhold til en tvungen forsikring eller en frivillig fortsat forsikring mod en anden af de i bilag V opregnede risici inden for rammerne af en ordning for arbejdstagere;. . .«

11 Samtidig bestemmer forordningens artikel 3, at »personer, der er bosat på en medlemsstats område, og som er omfattet af denne forordning, har de samme pligter og rettigheder i henhold til en medlemsstats lovgivning som denne medlemsstats egne statsborgere, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i denne forordning.«

12 Det følger af disse to bestemmelser i forening, at det tilkommer hver medlemsstat i lovgivningen at fastsætte vilkårene for retten eller forpligtelsen til at blive tilsluttet en social sikringsordning eller en bestemt gren af en sådan sikringsordning, forudsat der herved ikke diskrimineres mellem statens egne borgere og andre medlemsstaters borgere. Domstolen har i dom af 12. juni 1979 (sag 266/78, *Brunori,* Sml. 1979, s. 2705) tiltrådt, at disse spørgsmål henhører under den nationale lovgivnings kompetence.

13 Heraf følger, at når en national lovgivning under visse omstændigheder gør tilslutningen til en social sikringsordning, eller en bestemt gren af sikringsordningen, betinget af, at den pågældende tidligere har været tilsluttet den nationale sociale sikringsordning, forpligter forordning nr. 1408/71 ikke medlemsstaterne til at sidestille forsikringsperioder, som er tilbagelagt i en anden medlemsstat, med sådanne, som tidligere er tilbagelagt inden for statens eget område.

14 Det andet spørgsmål går i det væsentlige ud på, om den omstændighed, at en person gennem en vis periode fejlagtigt har været tilsluttet en social sikringsordning giver vedkommende ret til ydelser i henhold til den pågældende lovgivning, når fejlen konstateres på samme tidspunkt, som den pågældende ansøger om ydelserne, mens det tredje spørgsmål går ud på, om den omstændighed, at en person — i den for sagsøgeren i hovedsagen givne situation — har været tvungent forsikret ved den for arbejdsulykker kompetente institution, automatisk medfører, at vedkommende er forsikret ved dem for de øvrige risici under den sociale sikringsordning kompetente institution.

15 Det følger af det anførte, at også svarene på det andet og tredje spørgsmål henhører under national lovgivning, idet der alene må opstilles den betingelse, at denne ikke gør forskel på egne statsborgere og andre medlemsstaters statsborgere. Ingen bestemmelse i forordning nr. 1408/71 forbyder medlemsstaterne at opstille regler om virkningerne af et givet forsikringsforhold alt efter arten af de omfattede risici eller ydelser.

16 Efter besvarelsen ovenfor er det ufornødent at tage stilling til det fjerde, femte, sjette og syvende spørgsmål, der omhandler artiklerne 18 og 46 i forordning nr. 1408/71.

17 Hvad angår det under sagens behandling for Domstolen rejste spørgsmål, om en person under de i sagen foreliggende omstændigheder kan støtte en ret til optagelse i forsikringen på overenskomsten vedrørende social sikring indgået mellem Irland og Det forenede Kongerige den 29. marts 1960 og overenskomsten Irland-Det forenede Kongerige af 14. september 1971 om social sikring, bemærkes det, at det tilkommer den nationale ret at afgøre, hvorvidt betingelserne for at anvende disse overenskomster foreligger i den for retten indbragte sag, samt om en af disse overenskomster omhandler spørgsmålet om retten til optagelse i den sociale sikringsordning i Det forenede Kongerige i et tilfælde som det foreliggende.

Sagens omkostninger

18 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af National Insurance Commissioner, London, ved kendelse af 10. juli 1979, registreret på Domstolen den 16. juli 1979, for ret:

1. **Artiklerne 1, litra a), og 3 i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, skal fortolkes således, at den enkelte medlemsstat i sin lovgivning kan fastsætte betingelserne vedrørende retten eller pligten til at blive tilsluttet en social sikringsordning eller en bestemt gren af en sådan ordning, forudsat statsborgere fra andre medlemsstater ikke herved udsættes for forskelsbehandling i forhold til indenlandske statsborgere.**

2. **Ingen bestemmelse i forordning nr. 1408/71 forbyder medlemsstaterne at opstille regler om virkningerne af en fejlagtig tilslutning. Det er dem heller ikke forbudt at indføre andre sociale sikringsordninger med særlige betingelser for tilslutning alt efter arten af de dækkede risici eller de ydelser, der skal udbetales.**

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. april 1980.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident